

13 de Xullo de 2003

Merxe a pena alinar de Rosalía neste castro.
Neste promontorio verde de carbelleas inzadas,
describíndose e axustándose en cada sílaba,
en cada pedra fíxase o poema nas pálpabras.
Neste parque, mestura de silencio e piedade,
o críto xilente, o peregrino e máis a serpe.
Deste mesmo Edén surdimos os pais perdidos.
Parque Rosalía de Castro/Sant Andreu de la Barca

Xosé Lois García

Xosé Lois, in de Podente

Velas en ti mesmo con tanta
co razón que te dirixe
deubar desde podente
kalandas ao entendemento,
...pois fíerlan a túa orixe!
O fíenico en pegadas,
resucidos do Faro do Miño,
sen preja, coa ollada do lonxe,
tratados para a leminanza
estraxectos do Camiño!
En camiño trazado
non lle dá máis tregua do tempo!
Ingladas rumbos vividos
Levan rentes, fai amigos
que anchen de vida os momentos!
Ou, Xosé Lois, sempre alertas
abrir unha telma nova
con desapego impaciente
que abonde na nota esencia
e poña un broche de honra.
Símade terra sen portas,
mar onde o sol elixe
horizontal e paisaxes
que na estrutura das formas
...sen fíerlan onde a luz se afixe!

Para marzo de 2012

